"Ηπιος ἀκόμη εἰς τὴν περιοχήν μας ὁ καιρός. Καὶ οἱ ἀγρόται ζωηρῶς εἶναι ἱκανοποιημένοι, διότι διευκολύνονται εἰς τὰς καλλιεργείας. Τοὺς εὐχόμεθα πλουσίαν συγκομιδήν.

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

Ἐπλησίασεν ἡ ἐπέτειος τῆς μνήμης τοῦ Πολιούχου. Μεγαλοπρεπέστατος προβλέπεται ὁ ἑορτασμός, ἐὰν βεβαίως αἱ ἁρμόδιαι Ἀρχαὶ συντονίσουν τὰς προσπαθείας των.

ΝΕΩΤΕΡΑΙ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ

ΠΕΝΤΕ ΓΚΑΦΕΣ ΕΣΤΟΙΧΙΣΑΝ ΤΗΝ ΠΤΩΣΙΝ ΤΟΥ ΚΡΟΥΣΤΣΕΦ

Ἀτζουμπέϊ. - Δάνειον Αἰγύπτου. - Προσβολὴ κατὰ τοῦ Σοεκάρνο. - Ἀπόλυτον ὅπλον. - Ἐξύβρισις τοῦ Σουσλὼφ

ΔΕΝ ΕΝΗΜΕΡΩΝΕ ΠΟΤΕ ΤΗΝ Κ.Ε. ΤΟΥ Κ.Κ.Ρ.

ΜΟΣΧΑ. — Ὁ Κροῦστσεφ ἐνεργοῦσε πράγματι μόνος; Οἱ τελευταῖες ἀποκαλύψεις γιὰ τὶς αἰτίες τῆς ἀποπομπῆς του, ποὺ μεταδίδουν οἱ ξένοι ἀνταποκριταὶ ἀπὸ τὴν σοβιετικὴ πρωτεύουσα, δικαιώνουν, ἐπ' αὐτοῦ τοῦ σημείου τουλάχιστον, τοὺς νέους ἡγέτας καὶ δικαιολογοῦν τὶς κατηγορίες των. Ὁ καθαιρεθεὶς Ρῶσος πρωθυπουργὸς εἶχε χάσει πολλὲς φορὲς τὴν πλειοψηφία, ὅπως φαίνεται. Τὸ 1957, λ.χ., ἐσώθη χάρις εἰς τὸν στρατάρχην Ζούκωφ, ὁ ὁποῖος ἔθεσε στὴν διάθεσι τῶν ὀπαδῶν τοῦ Κροῦστσεφ —μελῶν τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Σ.Ε.— τὰ ἀεροπλάνα τοῦ Ἐρυθροῦ Στρατοῦ.

Εἶναι γνωστὸν ἐπίσης ὅτι μετὰ τὸν κίνδυνο ποὺ διέτρεξε τὸν παρελθόντα Φεβρουάριον, ἔσπευσε μόνος πρὸς συνάντησιν τοῦ Τίτο στὸ Λένινγκραντ καὶ συνεζήτησε ἐπὶ μακρὸν μὲ τὸν Γιουγκοσλάβο ἡγέτη, χωρὶς τὰ μέλη τοῦ Πρεζίντιουμ νὰ ἐνημερωθοῦν, πρὶν ἢ μετὰ ἐπὶ τῶν διαμειφθέντων κατὰ τὴν συνομιλίαν. Ἔκτοτε οἱ «γκάφφες» τοῦ Κροῦστσεφ ἐπολλαπλασιάσθησαν, μὲ πρώτη τὴν ὑπόθεσι τοῦ γαμβροῦ του Ἀτζουμπέϊ. Ὁ ἀρχισυντάκτης τῆς «Ἰσβέστια» εἶχε ἀναλάβει καὶ προηγουμένως εἰδικὲς διπλωματικὲς ἀποστολές, χωρὶς νὰ ἐνημερώνεται τὸ Πρεζίντιουμ. Ἀλλὰ ἡ τελευταία στὴν Δυτικὴ Γερμανία, μὲ τὶς δηλώσεις τοῦ Ἀτζουμπέϊ περὶ ἀσθενείας τοῦ Οὔλμπριχτ, ὑπῆρξε ἐξοργιστικὴ γιὰ τὰ μέλη τοῦ Πρεζίντιουμ.

Ἀλλὰ δὲν ἔφθανε αὐτό. Ἅμα τῇ ἐπιστροφῇ του, ὁ Ἀτζουμπέϊ ἐνημέρωσε μόνον τὸν πενθερόν του ἐπὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἀποστολῆς του καὶ ἐκεῖνος ἀνεχώρησε ἀμέσως σὲ περιοδεία. Ἴσως ἡ ἀπόπειρα ἐναντίον τοῦ Γερμανοῦ διπλωμάτου τεχνικοῦ Σδὶρκμαν, νὰ ἦτο μία ἀπόπειρα ἐναντίον τοῦ Κροῦστσεφ, ἢ τουλάχιστον ματαιώσεως τῆς ἐπισκέψεώς του στὴν Δυτικὴ Γερμανία, ἐφ' ὅσον ἡ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ καὶ τὸ Πρεζίντιουμ δὲν ἐγνώριζαν τίποτε σχετικὸ μὲ τὸ τί εἶχε προηγηθῆ καὶ τί ἐπρόκειτο νὰ ἐπακολουθήση αὐτῆς τῆς ἐπισκέψεως.

Τὸ δάνειο, 300 ἑκατομμυρίων δολλαρίων ποὺ προσέφερε στὴν Αἴγυπτο κατὰ τὸ ταξίδιόν του ἐκεῖ τὸ θέρος, ἦτο ἐπίσης πρωτοβουλία τοῦ Κροῦστσεφ, δηλαδὴ μία ἄλλη «γκάφφα», κατὰ τὴν ἄποψι μερικῶν κομμουνιστικῶν ἐφημερίδων, ἐκτὸς τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως. Τὸν Σεπτέμβριο εἶχε μία ὀξυτάτη συζήτησι μὲ τὸν πρόεδρο τῆς Ἰνδονησίας Σοεκάρνο, ὁ ὁποῖος, ὡς γνωστόν, δὲν ἀποκρύπτει τὰ φιλοκινεζικὰ αἰσθήματά του. Καὶ ὁ Κροῦστσεφ εὐέξαπτος ὅπως πάντοτε, ἀρνεῖται νὰ τὸν προπέμψη στὸ ἀεροδρόμιο κατὰ τὴν ἀναχώρησί του.

Ἡ τετάρτη κατὰ σειρὰν «γκάφφα» ἐντὸς τοῦ ἰδίου ἔτους ἦτο ἀσφαλῶς ἡ δήλωσίς του πρὸς τοὺς Ἰάπωνες δημοσιογράφους περὶ «τρομακτικοῦ, ἀοράτου καὶ ἀπολύτου ὅπλου...», ἡ ὕπαρξις τοῦ ὁποίου διεψεύσθη τὴν ἑπομένη. Τὸ προεδρεῖο προσεβλήθη μὲ τὴν τελευταία αὐτὴ ἐνέργεια τοῦ γραμματέως τοῦ Κ.Κ. καὶ πρωθυπουργοῦ.

Ὑπάρχει τέλος καὶ μία ἄλλη τελευταία «γκάφφα» τοῦ Κροῦστσεφ, ἥτις ἂν καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπιβεβαιωθῆ, δὲν φαίνεται νὰ ἀπέχη τῆς πραγματικότητος. Ὅταν ἐκλήθη νὰ ἀπολογηθῆ στὴν συνεδρίασι τοῦ Πρεζίντιουμ τῆς 13—14 τρέχοντος, λέγεται ὅτι ὁ Κροῦστσεφ ἔχασε τὴν ψυχραιμία του καὶ ἀπήντησε κατὰ τρόπο πολὺ προσβλητικὸ καὶ μὲ βαρειὲς φράσεις ἐναντίον τοῦ Σουσλώφ. Ὁ Σουσλὼφ ἠγέρθη τότε ἀπὸ τὴν θέσιν του καὶ μὲ ἀπόλυτη ἠρεμία εἶπε: «Ὅπως βλέπετε, σύντροφοι, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ἔχει πλέον θέσιν ἀνάμεσά μας!» Ἦτο ἡ χαριστικὴ βολή.

ΟΙ ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΑΙ ΤΟΥ ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΥ

ΜΑΡΤΥΡΙΚΗ ΠΑΡΟΥΣΙΑ

Τοῦ κ. ΣΤΑΥΡΟΥ ΣΕΡΕΤΗ, καθηγητοῦ

Μὲ συγκίνησι καὶ χαρὰ ὁ ὀρθόδοξος λαὸς τῆς Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τῶν Πατρῶν ὑποδέχεται τοὺς ἐπιφανεῖς ἐκπροσώπους τῶν ὁμοδόξων ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν, ποὺ προσκυνηματικὸ καθῆκον φέρνει τὰ βήματά των μπροστὰ στὸ σεπτὸ λείψανο τοῦ Πρωτοκλήτου.

Τὸ βαρὺ χρέος τῆς συσφίγξεως τῶν δεσμῶν ἀγάπης καὶ ὁμοθυμίας καὶ πνευματικῆς συναδελφώσεως ἀφ' ἑνός, καὶ ἡ συναίσθησις τῆς εὐθύνης γιὰ τὴν ὁδηγητικὴ λάμψι τῆς Ὀρθοδοξίας, ἀφ' ἑτέρου, μᾶς ὡδήγησαν στὴ νέα Πανορθόδοξο Διάσκεψι τῆς Ρόδου.

Καὶ ὑπάρχει ἀνάγκη μεγάλη καὶ ἐπιτακτικὴ γνωριμίας, κοινωνίας ἀγάπης, συνεργασίας, ἑνότητος προσευχῆς καὶ λατρείας, μεταξὺ τῶν Ὀρθοδόξων, ἰδιαίτερα στὴ σημερινὴ ἐποχή, ποὺ ἔχομε τόσους ἀδελφούς μας «ἐν δήμασι καὶ μετάλλοις καὶ πικραῖς δουλείαις». Ἔμπρακτος ἔκφρασις αὐτοῦ τοῦ πνεύματος εἶναι καὶ ἡ ὡραία εὐκαιρία, ποὺ προσφέρεται στὸ λαὸ τῶν Πατρῶν νὰ ἐπικοινωνήση μὲ τὴν πολύχρωμη Ὀρθοδοξία, ποὺ συνήχθη στὴν Γ' Πανορθόδοξο Διάσκεψι τῆς Ρόδου.

Τόνωσι ἠθικὴ θὰ προσφέρη σ' ὅλους μας ἡ χαροποιὸς παρουσία τόσων σεβασμίων προσωπικοτήτων, ποὺ ὄρθιοι στὶς ἐπάλξεις βαστάζουν τὰ «στίγματα τοῦ Κυρίου». Μέσα ἀπὸ τὶς συμπληγάδες ἀπροσμετρήτων δοκιμασιῶν διασώζουν τὴν πανακήρατο παρακαταθήκη τῆς πίστεως. Παρόντες στὸ προσκλητήριο τῆς Ἱστορίας, τώρα ποὺ πληθύνονται οἱ φθοροποιὲς δυνάμεις τῆς ἀποσυνθέσεως, τώρα ποὺ ἀχαλίνωτα καὶ ἀφηνιασμένα σκιρτοῦν τὰ κοχλάζοντα πάθη, τώρα ποὺ ἀλλεπάλληλα εἶναι τὰ ὀλισθήματα στὴ χαίνουσα ἄβυσσο τοῦ ὀλέθρου, τώρα ποὺ πιὸ πικρὸ εἶναι τὸ συναίσθημα τῆς ἠθικῆς χρεωκοπίας καὶ ἰδεολογικὴ σύγχυσις στὶς μᾶζες, προσφέρουν τὴν ἀναζωογονητικὴ πνοὴ τῆς Ὀρθοδοξίας σᾶν τὴν μόνη ἐλπίδα λυτρώσεως.

Ἱερουργοὶ καὶ Διδάσκαλοι τοῦ μυστηρίου τῆς ἀγάπης, ἐμπνέουν καὶ καθοδηγοῦν λαοὺς χειμαζομένους. Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς προσκυνητές, ποὺ μᾶς ἔρχονται ἀπὸ τὸ Συνέδριο τῆς Ρόδου, ἀνήκουν σὲ Ἐκκλησίες, ποὺ τὸ ὑνὶ τοῦ πόνου τὶς ἔχει βαθειὰ ὀργώσει. Εἶναι ἀδεφοὶ ἐμπερίστατοι. Συγκροτοῦν τὴν Σταυρουμένη Ὀρθοδοξία. Ἔχουν τὴν εἰδικὴ κλῆσι τοῦ μαρτυρίου καὶ τοῦ αἵματος! «Καρτερόψυχοι τῷ Θεῷ στρατιῶται» μέσα στοὺς καταιγιστικοὺς καὶ πολυταράχους χειμῶνες τῶν συμφορῶν, τῶν διωγμῶν, τῶν δοκιμασιῶν, τοῦ μαρτυρίου, τῆς διασπορᾶς, ἀποδεικνύουν ἀψευδεῖς τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου γιὰ τὴν Ἐκκλησία «Πύλαι Ἅδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς».

Ἡ προσκυνηματικὴ παρουσία των στὴν πόλι τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου ἐμπνέει σ' ὅλους μας αἰσθήματα σεβασμοῦ καὶ ἀλληλεγγύης. Ὑποδεχόμεθα σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα κατανύξεως ψυχῆς καὶ ἀφελότητος καρδίας τοὺς ποιμένας καὶ διδασκάλους τῆς ἡνωμένης Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ποὺ ἀποτελεῖ γιὰ μᾶς τὴν Κιβωτὸ τῆς Σωτηρίας, τὴν Μητέρα καὶ Τροφό, τὸν «Στῦλον καὶ τὸ ἑδραίωμα τῆς ἀληθείας».

ΣΤΑΥΡΟΣ Σ. ΣΕΡΕΤΗΣ

15—11—64 Η΄ ΚΥΡΙΑΚΗ ΛΟΥΚΑ
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ: ΓΑΛΑΤ. (β΄ 16—20)

«...ΑΠΕΘΑΝΟΝ, ΙΝΑ ΘΕΩ ΖΗΣΩ»

Τοῦ αἰδεσ. Γ. ΠΑΠΑΣΤΑΥΡΟΥ

Εἶναι μεγάλα καὶ ὑψηλὰ τὰ διδάγματα ποὺ μᾶς δίδει ὁ θεῖος Ἀπόστολος μὲ τὴ φράσι αὐτή. Δύο, ποὺ εἶναι καὶ τὰ σπουδαιότερα, θὰ μᾶς ἀπασχολήσουν στὸ σημερινὸ ἄρθρο: Ὁ θάνατος καὶ ἡ ζωή. Ὄχι βέβαια ὑπὸ τὴν φυσικὴν καὶ συνηθισμένην τους ἔποψι, ἀλλὰ ὑπὸ τὴν πνευματικήν. Γι' αὐτὴν μιλάει ἐδῶ ὁ θεοφώτιστος Ἀπόστολος, ὅπως ἄλλωστε βλέπουμε καὶ ἀπὸ τὴ σειρὰ τῶν λέξεων. Βάζει πρῶτα τὸν θάνατον καὶ μετὰ τὴν ζωήν. Ἐνῶ ἂν μιλοῦσε γιὰ τὰ φυσικὰ φαινόμενα τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου, θὰ ἔβαζε πρῶτα τὴν ζωὴν καὶ ὕστερα τὸν θάνατον. Ποιὸ λοιπὸν εἶναι τὸ νόημα τοῦ θανάτου καὶ τῆς ζωῆς κατὰ τὴν πνευματικὴν ἔποψιν; Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ πεθάνη κανεὶς πρῶτα καὶ νὰ ξαναζήση μετά;

Φίλοι ἀναγνῶσται, σύμφωνα μὲ τὴν ἠθικὴ διδασκαλία τοῦ χριστιανισμοῦ, ὁ θάνατος, ὁ πνευματικὸς θάνατος, ἀποτελεῖ τὴν πρώτη βάσι τῆς χριστιανικῆς ζωῆς. Χωρὶς αὐτὸν τὸν θάνατον, ζωὴ χριστιανικὴ δὲν νοεῖται. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἶναι ὁ πρῶτος ποὺ ἀναπτύσσει σαφῶς τὴ διδασκαλία αὐτὴ καὶ μετέπειτα οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας τὴν διετύπωσαν εὐρύτερα καὶ λεπτομερέστερα. Ἡ διδασκαλία αὐτὴ ἔχει περίπου ὡς ἑξῆς: Ὁ ἄνθρωπος, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἁμαρτία τῶν πρωτοπλάστων, εἶναι δηλητηριασμένος ψυχικὰ καὶ ἔχει καταντήσει φύση, πονηρὴ καὶ διεστραμένη. Ἡ πονηρὴ αὐτὴ φύση καθαρίζει καὶ ἀναγεννᾶται μόνον μὲ τὸ μυστήριο τοῦ βαπτίσματος, ἀλλὰ ἡ ρίζα τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου παραμένει, δηλαδὴ ἡ ροπὴ πρὸς τὸ κακὸ ποὺ ἔχει ὁ κάθε ἄνθρωπος. Αὐτὴ ἡ ρίζα παρουσιάζει διάφορες ἁμαρτωλὲς ἐκβλαστήσεις, ἀνάλογα μὲ τὴν ἡλικία καὶ μὲ τὶς συνθῆκες τῆς ζωῆς. Ποιὸ λοιπὸν εἶναι τὸ καθῆκον τοῦ χριστιανοῦ; Νὰ θανατώνη τὸν παλαιότερον ἄνθρωπον. Καὶ αὐτὸ θὰ γίνεται συνέχεια, συστηματικὰ καὶ ἐντατικά, ὥστε σιγὰ - σιγὰ νὰ νεκρωθῆ ἡ ἁμαρτωλὴ ρίζα ποὺ ὑπάρχει μέσα μας. Κι' ἔτσι νεκρούμενος ὁ ἄνθρωπος καὶ θανατούμενος ὡς πρὸς τὴν ἁμαρτία, ἀναγεννᾶται ψυχικὰ καὶ αὐξάνει εἰς ζωὴν πνευματικήν. Καὶ γιὰ νὰ μιλήσουμε κάπως δογματικώτερα: Στὴν ψυχὴ τοῦ χριστιανοῦ πρέπει νὰ πραγματοποιῆται μιὰ νεκρανάστασις. Μὲ ἄλλα λόγια νὰ γίνεται μέσα μας τὸ μυστήριον τοῦ θανάτου καὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας. Ἄλλωστε αὐτὸ εἶναι τὸ νόημα τῆς τῆς τριττῆς καταδύσεως καὶ ἀναδύσεως μέσα στὴν κολυμβήθρα κατὰ τὴν ὥρα τοῦ βαπτίσματος. Φανερώνει τὴν τριήμερον ταφὴν καὶ ἀνάστασιν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία πρέπει νὰ πραγματοποιηθῆ πνευματικὰ μέσα στὴν κάθε ψυχή, ὁπότε ἐπέρχεται ἡ λύτρωση καὶ ἡ σωτηρία. Τὸ χρέος λοιπὸν τοῦ κάθε πιστοῦ, ἂν θέλη πραγματικὰ νὰ λυτρωθῆ ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ τὸν αἰώνιο θάνατο εἶναι νὰ νεκρώση νὰ θανατώση τὸν παλαιόν του ἄνθρωπον, νὰ νεκρώνη τὶς ἐκβλαστήσεις τοῦ κακοῦ καὶ νὰ ἀποξηράνη σιγὰ - σιγὰ τὴν καταραμένη ρίζα τῆς ἁμαρτίας ποὺ ὑπάρχει μέσα μας. Ἂν δὲν ἐπιτύχη αὐτὸ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπιτύχη τὴν πνευματικὴ ζωή, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ζήση κατὰ Θεόν. Κι' ἔτσι ἡ πρόσκαιρη αὐτὴ ζωὴ ἐφ' ὅσον δὲν νεκρώσει τὸν παλαιὸν του ἄνθρωπον, δὲν πρόκειται νὰ τοῦ ἐξασφαλίση τίποτε ἄλλο, παρὰ τὸν αἰώνιον θάνατον τῆς ψυχῆς. Καὶ βαδίζουμε δυστυχῶς ὅλοι μας σ' αὐτὸ τὸ ἐλεεινὸ κατάντημα! Ἐνῶ ὁ Ἅγιος καὶ μάλιστα ὁ θεῖος Ἀπόστολος Παῦλος, ἐβάδισαν διαφορετικά: Ἐνέκρωσαν κατὰ κυριολεξίαν τὸν ἁμαρτωλὸν ἑαυτό τους μὲ ὅλες τὶς ἀδυναμίες καὶ τὶς ἐπιθυμίες του καὶ ἐπέτυχαν ἔτσι νὰ λυτρωθοῦν ἀπὸ τὸ κακὸ καὶ νὰ ζήσουν τὴν πνευματικὴ ζωή, ποὺ παρατείνεται πλέον εἰς τοὺς αἰῶνας.

ΤΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ ΩΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ ΑΞΙΑ

Τοῦ κ. ΔΗΜ. ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΥ, φιλολόγου

Τὸ θέμα καὶ εἰς προγενεστέρας στήλας τῆς ἐγκρίτου ἐφημερίδος μᾶς ἀπησχόλησε, εἰς τὰ φύλλα 2ας καὶ 3ης Ἀπριλίου ἐ.ἔ. μὲ τὸν τίτλον «Ἐπάγγελμα καὶ Μόρφωσις». Κυρίως, ἡ δυνατότης τῆς συσχετίσεως γενικῆς μορφώσεως καὶ ἐπαγγελματικῆς ἐκπαιδεύσεως ἀπετέλεσε τὸ ἀντικείμενον τῆς μικρᾶς ἐκείνης μελέτης. Ἀξιοπρόσεκτον ὑπῆρξε καὶ πρόσφατον ἄρθρον τοῦ κ. Δ. Καράμπελα «Ἐπαγγελματικὸς προσανατολισμός» (φύλλον «Πελοποννήσου» 8-11-64). Ἐπρόκειτο περὶ γενικοῦ καὶ περιεκτικοῦ μελετήματος.

Πάντοτε ὅμως εἶναι ἐπίκαιρον τὸ ζήτημα. Πρόβλημα, ποὺ εἰς τὰς ἡμέρας μας εἶναι ἀρκετὰ σοβαρόν, περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλην ἐποχήν. Σὰν κοινωνικὸν ὄν, ὁ ἄνθρωπος καλεῖται νὰ συνεργασθῆ μὲ τοὺς συνανθρώπους του τὰς ἀνάγκας τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος νὰ ἱκανοποιήσῃ. Ἡ προσφορά του εἶναι ἀναγκαία πάντοτε εἰς τὴν κοινωνίαν. Ἐπομένως, τὸ ἐπάγγελμα εἶναι θέμα κοινωνικὸν σπουδαῖον. Καὶ ἐνῷ ἔχει νόημα καὶ χαρακτῆρα κοινωνικόν, ὅμως εἶναι καὶ θέμα καὶ ἀξία προσωπική. Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἀναφέρεται ἡ σκέψις καὶ ἡ κρίσις μας εἰς τὸ παρὸν ἄρθρον.

Εἶναι πνευματικὴ φύσις ὁ ἄνθρωπος. Μὲ τὸ πνεῦμα του ἔχει ἀνοίξει τῆς ἐργασίας τὸν δρόμον, συνάμα καὶ τῆς ἐπαγγελματικῆς του σταδιοδρομίας τὴν σελίδα. Ἡ ἠχὼ τῆς προστορίας μᾶς μεταδίδει τὸν ἀντίλαλον τῆς πορείας τοῦ ἀνθρώπου διὰ τὴν ἀνεύρεσιν τοῦ ἐπαγγέλματός του. Ὑλικὲς καὶ πνευματικὲς ἐπιτακτικὲς ἀνάγκες ὡδήγησαν καὶ ὁδηγοῦν τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν δημιουργίαν τῆς ἐργασίας του καὶ τοῦ ἐπαγγέλματός του. Εἶναι βέβαια μία τέχνη τὸ ἐπάγγελμα, μία προβολὴ πνευματικῶν καὶ ἠθικῶν δυνάμεων καὶ ὑλικῆς ἀκόμη δυναμικότητος. Ἄρα ἀξία προσωπική, ἀναφαίρετος. «Μὲ τὸ πνεῦμα του, λέγει κάποιος φιλόσοφος, ἀνοίγει ὁ ἄνθρωπος τοῦ ἐπαγγέλματος τὸν δρόμον, δηλαδὴ τῆς τέχνης ἐκείνης, μὲ τὴν ὁποίαν προσπαθεῖ νὰ ὑψώση τῆς ζωῆς του τὴν στάθμην».

Εἶναι ἀξία προσωπικὴ τὸ ἐπάγγελμα, διότι εἶναι ἐργασία καὶ μόχθος καὶ κεφάλαιον προσπαθείας διὰ τὸν κάθε ἄνθρωπον οἱασδήποτε περιόδου, προϊστορικῆς καὶ ἱστορικῆς.

Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀνεύρωμεν τὸ ἀνθρώπινον στοιχεῖον χωρὶς τὴν συνακολουθίαν ἑνὸς ἐπαγγέλματος. Ἡ γεωργία καὶ καὶ τὸ κυνήγι ἦσαν τὰ πρῶτα ὑπεύθυνα ἔργα του. Εἰς αὐτὰ ἔθεσεν ὅλην τὴν ἐφευρετικότητα καὶ ἐπινοητικήν του δύναμιν, διὰ νὰ γεμίση τὴν ζωήν του. Ἔγινε τεχνίτης ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἀκόμη. Τὰ σπήλαια, ποὺ ἔκαμε πρώτην κατοικίαν του, τὰ ἐγέμισε μὲ παραστάσεις ζωγραφικῆς. Ἀσφαλῶς καὶ ἔργον βιοποριστικὸν ἐξασκοῦσε τότε καὶ ἔφεσιν ψυχικὴν ἱκανοποιοῦσε. Μὲ αὐτὴν τὴν σκέψιν ἠμποροῦμεν νὰ εἴπωμεν, ὅτι τὰ πρῶτα ἐπαγγελματικά του καθήκοντα καὶ ἔργα ἦσαν καὶ ἐνασχολήσεις πνευματικαί, προσωπικαὶ ἀξίαι. Ἀσφαλῶς, εἰς τὴν τέχνην τῆς ζωῆς θὰ διέπρεπεν ὁ ἐπινοητικώτερος, ὁ διαθέτων πνευματικὸν κεφάλαιον μεγαλύτερον καὶ ὁπλισμὸν ἀρτιώτερον.

Μὲ ὁποιαδήποτε κριτήρια καὶ ἂν θελήσωμεν νὰ ἐκτιμήσωμεν τὴν ἔννοιαν τοῦ ἐπαγγέλματος ὡς ἀξίας προσωπικῆς, θὰ πρέπει νὰ διαπιστώσωμεν, ὅτι τὸ πλέον οὐσιῶδες τμῆμα τῆς προσωπικότητος τῆς ἀνθρωπίνης εἶναι τὸ ἐπάγγελμα.

Καὶ εἶναι κατ' ἀρχὴν τοιοῦτον, διότι τοῦ Θεοῦ ἀπετέλεσεν ἐντολὴν σοβαρωτάτην εἰς τοὺς πρωτοπλάστους: «Ἐν ἱδρῶτι τοῦ προσώπου σου φαγεῖν τὸν ἄρτον σου», διέτασσε τὸν Ἀδὰμ ὁ Θεός, μετὰ τὴν πτῶσιν των εἰς τὸν Παράδεισον. Ἴσως, ἡ ἐργασία καὶ τὸ ἐπάγγελμα φαίνεται νὰ εἶναι κλῆρος, ἐπιβληθεὶς εἰς τὸν ἄνθρωπον, βαρὺς καὶ μεγάλος. Ὅμως, εἶναι καὶ εὐλογία καὶ χαρὰ καὶ ἀξία μεγάλη. Ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς εἰργάσθη ὡς τέκτων. Ἡ φιλεργία του αὐτή, ἀκόμη ἡ ἐξάσκησις τῆς τέχνης ἐκείνης, ἡ ὁποία ἐθεωρεῖτο εὐτελὴς καὶ κατωτέρα, ἀποτελεῖ ὑπεροχώτατον κόσμημα τῆς ζωῆς τοῦ Θεανθρώπου ὡς ἀνθρώπου εἰς τὴν Γῆν.

Εἶναι ἀξία κατὰ πρῶτον μεγάλη τοῦ ἐπαγγέλματος, διότι ὁ ἄνθρωπος δίδει ἐξετάσεις μὲ αὐτό. Κρίνεται καὶ ἡ κρίσις εἶναι ἀσφαλὴς καὶ ἀντικειμενικὴ ὡς πρὸς τὴν θέσιν, τὴν ἀξίαν, τὰ προτερήματα, τὰ ὁποῖα θὰ ἐκδηλώση, θὰ παρουσιάση εἰς τὴν ἐργασίαν του, εἰς τὸ ἐπάγγελμά του.

Νομίζομεν — καὶ τὸ παραδέχεται ὁ καθένας — ὅτι δὲν εἶναι λογικὸν καὶ ὀρθὸν νὰ κρίνωμεν τὰ ἔργα καὶ τῶν ἀνθρώπων τὰ ἐπαγγέλματα ἀνάλογα μὲ τὸ τιθέμενον κριτήριον περὶ ἀνωτέρων καὶ εὐτελεστέρων ἐπαγγελμάτων. Εἶναι ἡ πλέον ἀντικοινωνικὴ ἀντίληψις. Ἀντίληψις, ἡ ὁποία μαρτυρεῖ χαμηλὴν τὴν νοητικὴν καὶ τὴν πνευματικὴν ἐκείνου, ὁ ὁποῖ-

—ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΑΙ ΙΑΤΡΙΚΑΙ ΠΡΟΟΔΟΙ

ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗΣ Η ΤΕΧΝΗΤΗ ΒΑΛΒΙΣ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΗΝ ΦΕΡΟΥΝ ΗΔΗ ΔΥΟ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΑΤΟΜΑ

ΓΕΡΜΑΝΟΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ ΑΚΑΜΑΤΟΙ ΕΙΣ ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΩΝ

ΜΟΝΑΧΟΝ.— Δύο χιλιάδες ἑξακόσια ἄτομα εἰς τὴν ὑφήλιον χρωστοῦν τὴν σωτηρίαν των, ἐνῶ ἔπασχον ἐκ σοβαροῦ καρδιακοῦ νοσήματος, εἰς μίαν μικρὰν σφαῖραν ἐκ πλαστικῆς ὕλης διαμέτρου 2 ἑκατοστῶν. Τὸ σφαιρίδιον τοῦτο εἶναι τὸ σημαντικώτερον συνάρτημα τῆς τεχνητῆς βαλβίδος τῆς καρδιᾶς, τὸ ὁποῖον εἰσήχθη εἰς τὰ ἄτομα αὐτὰ διὰ τῆς ἐγχειρήσεως τῆς καρδιᾶς. Εἰς τὸ μέλλον θὰ ζοῦν ὁλονὲν περισσότερα ἄτομα μετὰ μιᾶς τοιαύτης τεχνητῆς - καρδιᾶς, τῆς λεγομένης βαλβίδος τῶν «Ἐντουαρ - Στάρ.

Εἰς τὸ πρόσφατον «Γερμανικὸν συνέδριον θεραπείας» τῆς Καλσρούης, ὁ χειρουργὸς - καθηγητὴς Ρούντολφ Τσένκερ ἐκ Μονάχου, ἀνεκοίνωσεν ὅτι ἀκόμη καὶ οἱ παθολόγοι καὶ νοσολόγοι ἰατροὶ γνωρίζουν σήμερα πολὺ ὀλίγα σχετικῶς πρὸς τὰς μεγάλας ἐπιτυχίας τῆς χειρουργικῆς τῆς καρδιᾶς. Ὁ κίνδυνος τῆς νέας ἐγχειρίσεως καὶ εἰς τὴν αὐξάνουσαν διαρκῶς πεῖραν. Τόσον ἐκ γενετῆς καρδιακαὶ βλάβαι, εἰδικῶς βλάβαι τῶν βαλβίδων τῆς καρδιᾶς, ὅσον καὶ καρδιακαὶ παθήσεις, δημιουργηθεῖσαι ἐκ σοβαρῶν ἀσθενειῶν, δύνανται σήμερα νὰ ἐκλείψουν ἀκινδύνως διὰ χειρουργικῆς ἐπεμβάσεως. Τὰ παιδιὰ δύνανται ἤδη μετὰ τὸ πέμπτον ἔτος νὰ ὑποβληθοῦν εἰς ἐγχείρησιν ἐπιτυχῶς.

Ἡ σύγχρονος χειρουργικὴ τῆς καρδιᾶς ἐπέτυχεν ἀναμφιβόλως τὸν μεγαλύτερον θρίαμβον διὰ τῆς τοποθετήσεως μιᾶς τεχνητῆς βαλβίδος εἰς τὴν καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ὁποία δὲν ἐλειτούργει κανονικῶς συνεπεία βλάβης τῆς φυσικῆς βαλβίδος. Ἡ ἐξαιρετικὴ αὐτὴ πρόοδος τῆς χειρουργικῆς ὀφείλεται εἰς δύο ἐπιστήμονας: Εἰς τὸν μηχανικὸν Μ. Λόουελ Ἔντουαρ, κάτοχον πολλῶν διπλωμάτων εὐρεσιτεχνίας εἰς διαφορετικοὺς τομεῖς τῆς τεχνικῆς εἰς Πόρτλαντ τοῦ κράτους Ὀρεγκὸν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, καὶ εἰς τὸν Γερμανὸν εἰδικὸν καρδιολόγον δρ. Ἄλμπερτ Στάρ. Οὗτος κατέστη γνωστὸς εἰς τὴν Ἀμερικὴν τὸ 1957 διὰ τῆς νέας τολμηρᾶς ἐγχειρίσεως καὶ τῶν θεωρητικῶν προσπαθειῶν αὐτοῦ μετὰ μηχανικῶν ἀνταλλακτικῶν διὰ τὴν ἀνθρώπινη καρδιά. Ὁ Ἔντουαρ συνειργάσθη στενῶς μετὰ τοῦ δρ. Στάρ καὶ ἐπέτυχον νὰ λειτουργήσουν τὴν τεχνητὴν βαλβίδα τῆς καρδιᾶς, ἡ ὁποία ἦτο γνωστὴ ὡς ἰδέα μέχρι τοῦ σημείου ἀντικαταστάσεως τῆς φυσικῆς διὰ τῆς τεχνητῆς βαλβίδος.

Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1960, ἐτοποθετήθη διὰ πρώτην φορὰν ἡ μικρὰ αὐτὴ τεχνητὴ βαλβὶς εἰς ἀσθενῆ ἡλικίας 52 ἐτῶν, ἡ καρδιὰ τοῦ ὁποίου ἦτο παραμορφωμένη συνεπείᾳ ρευματικοῦ πυρετοῦ κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν. Ἡ ἐγχείρησις, διεξαχθεῖσα ὑπὸ τοῦ δρ. Στάρ, ἔφερε τὸ ποθούμενον ἀποτέλεσμα. Ὁ ἀσθενὴς ἦτο εἰς θέσιν νὰ κινεῖται ἤδη μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων ἑβδομάδων, χωρὶς νὰ «αἰσθάνεται» τὴν τεχνητὴ καρδιά. Ὁ ἐγχειρισθεὶς τὸ 1960 ἀσκεῖ σήμερα τὸ ἐπάγγελμά του ὡς καὶ ὅλοι ὅσοι ἐγχειρίσθησαν κατόπιν, χωρὶς νὰ ἀντιλαμβάνωνται μάλιστα τὴν δυσκολίαν, τὴν ὁποίαν εἶχον ἄλλοτε.

Ἡ τεχνητὴ βαλβὶς ἀποτελεῖται ἐξ ἑνὸς σφαιριδίου ἐκ σιλικόν, μεγέθους 4 ἑκατοστῶν, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀνοξείδωτον. Τοῦτο εἶναι περιβεβλημένον δι' ἑνὸς εἰδικοῦ ἱστοῦ, συρράπτεται δὲ τοιουτοτρόπως εἰς τὴν ὀπὴν τῆς βαλβίδος, ὥστε τὸ σφαιρίδιον νὰ ἐπιδρᾶ ἀναλόγως ὡς δικλεὶς εἰς τὸν φυσικὸν ρυθμὸν τῶν κτύπων τῆς καρδιᾶς. Τὸ σφαιρίδιον ἐκ πλαστικῆς ὕλης ἀναλαμβάνει λοιπὸν τὴν λειτουργίαν τῆς βαλβίδος τῆς καρδιᾶς, τὴν ρύθμισιν δηλαδὴ τῆς εἰσδοχῆς τοῦ αἵματος διὰ τοῦ ἀνοίγματος καὶ κλεισίματος τοῦ κόλπου τῆς καρδιᾶς.

ΘΕΑΤΡΙΚΕΣ ΑΝΑΔΡΟΜΕΣ

Η ΠΡΩΤΗ ΓΝΩΡΙΜΙΑ ΤΟΥ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗ ΜΕ ΤΟ ΠΑΤΡΑΪΚΟ ΚΟΙΝΟ

1911: «ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ»

Ὀπερέττα! Ἦταν τὸ μουσικὸ θεατρικὸ εἶδος, ποὺ ξετρέλαινε στὶς ἀρχὲς τοῦ αἰῶνα μας τὸ θεατρόφιλο Κοινό.

Λησμονημένο καὶ περιφρονημένο τὸ θεατρικὸ αὐτὸ εἶδος σήμερα, ἀποτελεῖ ἀνάμνησι γιὰ τοὺς Πατρινοὺς ἀσπρομάλληδες, ποὺ νοσταλγοῦν τὴν ὡραία ἐκείνη ἐποχή, ὅταν, ἀργὰ καὶ ποῦ, τὸ ραδιόφωνο μεταδίδη τὶς ἀξέχαστες ὀπερέττες τοῦ Λέχαρ, τοῦ Κάλμαν, τοῦ Στράους καὶ τῶν δικῶν μας Σακελλαρίδη καὶ Χατζηαποστόλου καὶ τόσων ἄλλων, ποὺ λησμονήθηκαν σήμερα, ἀλλὰ στὴν ἐποχή τους χάριζαν τὶς πιὸ ὡραῖες στιγμὲς στοὺς φίλους τοῦ θεάτρου τῆς Πάτρας τοῦ 19...

Σήμερα ἀπὸ τὴν νεολαία μας — ὢ καιροί, ὢ ἤθη — προτιμοῦνται οἱ ἀλλόφρονες, οἱ ρυπαροὶ καὶ ἀκούρευτοι Μπῆτλς καὶ ὄχι οἱ μελωδίες ἀπὸ τὸ «Ὀνειρώδες Βάλς» τοῦ Στράους ἢ ἀπὸ τὴν «Εὔθυμη Χήρα» τοῦ Λέχαρ ἢ ἀκόμη ἀπὸ τὸν «Βαφτιστικὸ» τοῦ Σακελλαρίδη.

★

Ἔκαμα τὴν παραπάνω μικρὰ εἰσήγησι γιὰ τὸ εἶδος τῆς ὀπερέττας, γιὰ νὰ γράψω λίγα λόγια γιὰ τὸν μεγάλο δάσκαλο τῆς Ἑλληνικῆς Ὀπερέττας, τὸν Παπαγιάννη, καὶ τὴν πρώτη του γνωριμία μὲ τὸ ἐκλεκτό, τότε, θεατρικὸ Κοινὸ τῆς Πάτρας τοῦ 1910!

Χειμώνας τοῦ 1911. Λίγους μῆνες πρὸ τῆς κηρύξεως τῶν Βαλκανικῶν πολέμων, ὁ Παπαγιάννης, ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ Δημοτικοῦ μας Θεάτρου, κάμνει τὴν πρώτη του γνωριμία μὲ τὸ Πατραϊκὸ Κοινό, ἡγούμενος τοῦ μεγάλου του ὀπερεττικοῦ θιάσου, καὶ ἀπὸ τὸ πρῶτο βράδυ κατακτᾶ τοὺς Πατρινοὺς καὶ τὶς Πατρινοποῦλες.

Μέσα σὲ μιὰ ἀστραφτερὴ καὶ γοητευτικὴ ἀτμόσφαιρα, ποὺ τὴν λάμπρυναν πιὸ περισσότερο οἱ ὡραῖες Πατρινοποῦλες τῆς ἐποχῆς μὲ τὶς ἔξωμες ἐσθῆτες τους καὶ τὰ λαμπρὰ — ἀληθινὰ — διαδήματά τους, καὶ οἱ μαυροφορεμένοι κύριοι μὲ τὴν ἄψογη καὶ σοβαρὴ ἐμφάνισί τους, ἔδωσε τὴν «πρώτη» του στὸ Δημοτικὸ ὁ Παπαγιάννης μὲ τὴν «Μαμζὲλ Νιτούς».

Στὴν πικάντικη καὶ πάντοτε φρέσκη αὐτὴ Βιεννέζικη ὀπερέττα τοῦ Ἐρβέ, ὁ Παπαγιάννης κρατάει τὸ ρόλο τοῦ Λοριό, ἡ ὡραία καὶ φλογερὴ Ροζαλία Νίκα — ἡ τόσο ἀγαπημένη τῶν Πατρινῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης πρωταγωνίστρια — ὡς ἡγουμένη, ἡ Ἑλένη Φύρστ, ὁ πάντοτε γλυκὺς καὶ κομψότατος τενόρος Μιχάλης Κοφινιώτης, ὁ δαντελλένιος κωμικὸς Ἄγγελος Χρυσομάλλης, ὁ ἀμίμητος «μπούφος - κωμικὸς» Σπῦρος Τριχᾶς καὶ γενικὰ ἕνα σύνολο θαυμάσιο, πού, κάτω ἀπὸ

—ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

Η ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΑΝΑΠΤΥΞΙΝ

Τοῦ Δικηγόρου κ. ΕΥ. ΜΑΤΣΟΥΚΗ

Ἡ Ἑλληνικὴ Κοινωνία ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι προτίθενται νὰ δημιουργοῦν αὐτοδυνάμως τὰ πεπρωμένα της. Τοῦτο σημαίνει ἀγῶνα. Καὶ ὁ σημερινὸς στόχος τοῦ ἀγῶνος εἶναι ἡ ἔξοδος τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὴν χορείαν τῶν ὑπαναπτύκτων χωρῶν, ἡ Ἑλληνικὴ Ἀνάπτυξις εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς. Εἰς τὸν κοινωνικόν, τὸν πνευματικόν, τὸν οἰκονομικόν, τὸν τεχνικὸν καὶ τὸν καθ' ὅλου πολιτιστικὸν τομέα.

Οἱ νέοι, οἱ βιολογικῶς ἀλλὰ καὶ οἱ πνευματικῶς νέοι, ἐπωμίζονται τὸ βάρος ν' ἀναπλάσουν τὴν ἑλληνικὴν ζωὴν καὶ νὰ τὴν ἀναπροσαρμόσουν πρὸς τὰ σημερινὰ δεδομένα. Τὸ ἐπωμίζονται φύσει. Διότι αἱ νέαι δυνάμεις εἶναι ὁ φυσιολογικὸς ρυθμιστὴς τοῦ μέλλοντος. Διότι οἱ νέοι, ὅσοι ἔχουν στοχαστικὰς ἱκανότητας, κατέχονται φύσει ἀπὸ τὴν τάσιν νὰ θέτουν ὑπὸ κρίσιν τοὺς βασικοὺς σκοποὺς τῆς ζωῆς. Αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην νὰ συλλάβουν τὰς αἰτίας «τῶν ὄντων καὶ τῶν γιγνομένων». Ἐπομένως, εἰς τὴν σταυροφορίαν διὰ τὴν ἀνάπτυξιν δικαιοῦνται καί, περισσότερον, ὑποχρεοῦνται νὰ συνεισφέρουν τὴν μερίδα των.

Εἶναι παρήγορον τὸ γεγονός, ὅτι οἱ νέοι ἔχουν ἀρχίσει νὰ ἀντιλαμβάνωνται τὴν εὐθύνην των εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο. Ἐλαχίστη καὶ μερικὴ ἀπόδειξις αὐτοῦ εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι ἀπὸ τοὺς νέους ἐξεκίνησεν ἡ προβολὴ τῶν προβλημάτων τῆς Παιδείας, τῶν κατ' ἐξοχὴν συνυφασμένων μὲ τὸ ἑλληνικὸν μέλλον.

Ἡ παρήγορος αὐτὴ διαπίστωσις διαγράφει ἤδη τὰς συνεπείας της. Ἀφ' ἑνὸς μὲν τὴν ἀνάγκην νὰ ἐξασφαλισθοῦν αἱ προϋποθέσεις, αἱ ὁποῖαι θὰ καταστήσουν ἐφικτὴν τὴν συνεργασίαν τῶν νέων ἐπιστημόνων καὶ τεχνικῶν, φορέων ἄλλως τε τῆς συγχρόνου νοοτροπίας, διὰ τὴν ἀξιοποίησιν τῶν δυνατοτήτων των. Ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν ἀνάγκην τῆς αὐτοβούλου προσφορᾶς των, ἀπὸ τὴν ὁποίαν, ἐὰν εἶναι ἀποφασιστικὴ καὶ θαρραλέα, θὰ προκύψουν τὰ ἐπιδιωκόμενα ἀποτελέσματα.

Ἡ συνειδητοποίησις τῶν δύο τούτων ἀναγκῶν, θὰ σημάνη τὴν συγκεκριμενοποίησιν τῶν συγχρόνων ἑλληνικῶν προβλημάτων. Θὰ ἀποτελέση αὐτόχρημα ἀπόφασιν ζωῆς καὶ θὰ διασαφηνίση τοὺς ἐπὶ μέρους προσανατολισμοὺς τῆς ἑλληνικῆς ζωῆς.

Ἡ συνειδητοποίησις τῶν δύο τούτων ἀναγκῶν ἐμφανίζεται συνεπῶς ἐπιβεβλημένη, ὡς ἀναγκαῖος ὅρος διὰ τὴν ἐπίτευξιν τοῦ στόχου, διὰ τὸν ὁποῖον ἐν ἀρχῇ ἐγένετο λόγος. Περὶ τούτου πείθει καὶ τὸ γεγονός, ὅτι ἀπετέλεσε πρωταρχικὸν ὅρον τῆς δράσεως ὅλων τῶν ἀνεπτυγμένων χωρῶν ἡ προσοχὴ πρὸς τὰς δύο ταύτας ἀνάγκας, ὡς τοῦτο καταφαίνεται ἐκ τῶν ἀκολούθων περιστατικῶν:

Τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1963 ἐπραγματοποιήθη εἰς τὴν Γενεύην Διεθνὴς Διάσκεψις μὲ ἀντικείμενον τὴν συμβολὴν τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς τεχνικῆς εἰς τὴν ἐπιτάχυνσιν τῆς ἀναπτύξεως τῶν καθυστερημένων χωρῶν. Καὶ ἓν τῶν πορισμάτων αὐτῆς ἦτο ἡ μεγάλη σημασία, τὴν ὁποίαν ἀποδίδουν ὅλαι αἱ χῶραι, ἀλλὰ καὶ οἱ Διεθνεῖς Ὀργανισμοὶ εἰς τὴν προ-

—ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

γκρέκα

ΕΓΓΡΑΦΗΤΕ ΕΓΚΑΙΡΩΣ ΣΤΟ ΝΕΟ
ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΝ ΔΑΝΕΙΟΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΕΩΣ
ΔΡΧ. 600.000.000

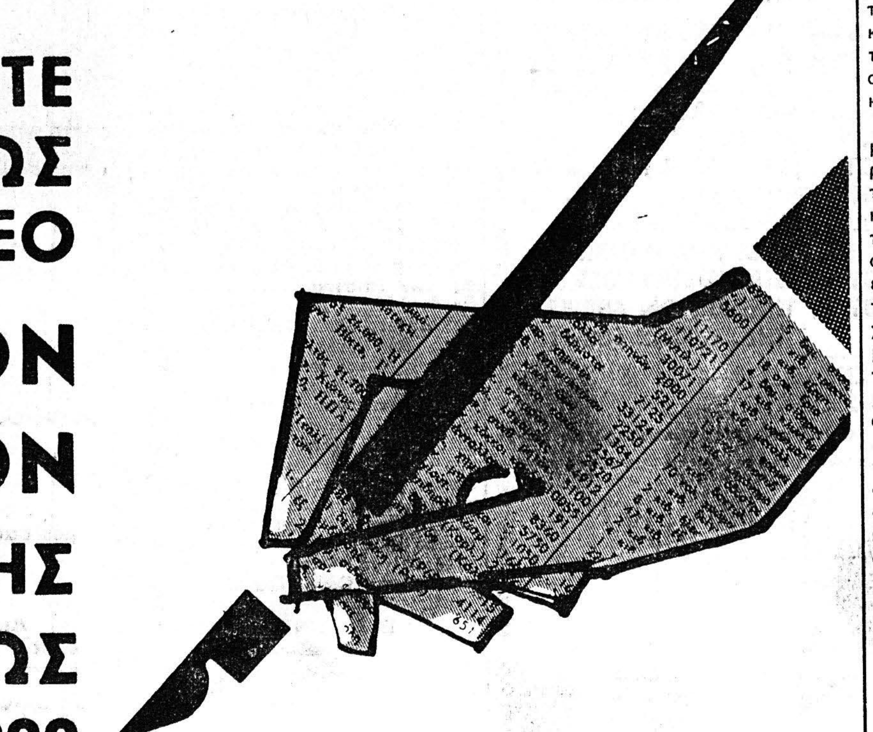

5 1/2 %
ΤΟΚΟΣ
ΑΦΟΡΟΛΟΓΗΤΟΣ

30 ΚΛΗΡΩΣΕΙΣ
ΣΥΝΟΛΟΝ ΛΑΧΝΩΝ
ΔΡΧ. 59.400.000

4 ΚΛΗΡΩΣΕΙΣ ΤΟΝ ΧΡΟΝΟ
ΠΡΩΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ 10 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1965

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΑΠΟ 20 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

ΕΙΣ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΤΑΧΥΔΡΟΜ. ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΑ

ΔΥΟ ΛΑΧΕΙΑ ΥΠΕΡΤΥΧΕΡΟΙ

ΤΟΣΟ ΤΙΣ ΔΙΑΤΙΜΗΣΕ ΤΙΣ ΠΟΛΥΚΑΤΟΙΚΙΕΣ ΤΟ
ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ